

Full diocesà

26 de maig del 2019

p4 — Trobada dels caminants d'Emaús

p6, p7 i p8 — Avui, Pasqua del Malalt

Castellfollit de Riubregós

A l'església parroquial de la Mare de Déu del Roser de Castellfollit de Riubregós (Anoia) es venera una bella escultura barroca de la Mare de Déu de Montserrat. Aquesta imatge probablement procedeix de l'antic monestir de l'església de Santa Maria del Priorat.

La imatge de Maria, de pell bruna, està dreta, amb l'infant als braços. Jesús, de forma curiosa, ajuda un angelet a serrar la muntanya que s'aixeca al costat de la Moreneta.

Castellfollit de Riubregós va ser un lloc estratègic en època medieval, com ho demostra el castell de Sant Esteve que s'aixeca damunt la vila, el qual va ser possessió dels comtes de Cerdanya i, més antigament, del califat de Còrdova.

A l'altra banda del riu Llobregós es dreça l'església romànica de Santa Maria del Priorat, de gran interès. Va ser consagrada l'any 1082 pel bisbe d'Urgell i més tard cedida al monestir de Sant Benet de Bages. A partir de 1593 va passar a dependre del monestir de Montserrat; d'aquí el culte a la imatge montserratina. Després de l'exclaustració, l'any 1835, va perdre la categoria de priorat.

Amb vostre nom comença nostra història / i és Montserrat el nostre Sinai; / sien per tots l'escala de la glòria / eixos penyals coberts de romaní.

«Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare»

Diumenge VI de Pasqua / Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidar d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres. Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'elegir uns delegats i enviar-los a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us haviem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contraure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau.»

(15,1-2.22-29)

Salm responsorial

Que us lloïn les nacions, Déu nostre,
que us lloïn tots els pobles alhora. Al·leluia..
(Salm 66)

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspí de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i

alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia els noms dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

(21,10-14.22-23)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre. Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dóna el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

(14,23-29)

«Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dóna el món»

«No una pau com la que dóna el món»

Jean Hakolimana, prev.

Jesús va estar molt preocupat per un perill seriós que sotjava els seus: amb el temps, acabaran adoptant un estil del món disfressat de cristianisme; acabaran alineats a les maneres de fer del món. Mirant el cristianisme després de dos mil anys, és fàcil comprovar l'encert dels seus advertiments: no us dono la pau com la que dóna el món; en el món les coses funcionen d'una determinada manera...; entre vosaltres no ha de ser pas així, etc. Una vegada i una altra convida els seus a viure la realitat del món però resistint a deixar-se assimilar. De fet, el més greu que ha passat al cristianisme no és que hagi perdut atractiu, com més d'un pot pensar avui; senzillament, ha quedat tan assimilat que costa distingir-lo enmig del món.

Fa mig segle que el pastor Sam Pascoe feia aquesta constatació, que fa pensar molt. «El cristianisme va néixer a Palestina com una família; quan va arribar a Grècia es va tornar una filosofia; va arribar a Itàlia i va esdevenir una institució; movent-se cap a Europa es va convertir en una cultura; quan va saltar a Amèrica es va convertir en una empresa.» Positivament això podria destacar la capacitat de l'evangeli d'encarnar-se en qualsevol cultura i context, amb el propòsit de canviar-ho tot des de dintre. Malauradament, no sempre és així. Més d'una vegada, constatem contextos en els quals el cristianisme s'ha deixat contaminar pel món. Enmig d'aquesta societat amb les seves virtuts i defectes, els cristians hem d'escotar de manera nova les paraules de Jesús: «Us deixo la pau, us dono la meva pau», i hem de preguntar-nos què hem fet d'aquesta pau que el món no pot donar però que necessita.

La imatge

El do de l'Esperit Sant que el Pare enviarà perquè els fidels no restin orfes serà significat per un colom. La presència freqüent d'aquesta imatge porta a agrair el seu doble rol: recordar el missatge de Jesús i ensenyar allò que cal entendre. Sovint manca la vivència conscient de la presència de l'Esperit en l'Església i en cada cristià. Cal demanar-la en la pregària.

Colom. Basílica de la Sagrada Família de Barcelona

Agenda

Lit. hores: Setmana II

27 dilluns

— Sant Agustí de Canterbury
— Sant Juli
Beat Josep Tous i Soler
Ac 16,11-15/Salm 149/Jn 15,26-16,4a

28 dimarts

— Sant Emili
— Santa Marianna de Jesús Paredes
Ac 16,22-34/Salm 137/Jn 16,5-11

29 dimecres

— Sant Pau VI
— Sant Just
— Sant Pere Màrtir Sans
Ac 17,15.22-18,1/Salm 148/Jn 16,12-15

30 dijous

— Sant Ferran
— Santa Joana d'Arc
Beat Pere Tarrés
Ac 18,1-8/Salm 97/Jn 16,16-20

31 divendres

La Visitació de la Mare de Déu
Nostra Senyora del Sagrat Cor de Jesús
— Sant Ponç
Rm 12,9-16b/Is 12,2-6/Lc 1,39-56

1 dissabte

— Sant Justí
— Sant Claudi
— Santa Laura
Comença el Mes del Sagrat Cor
Ac 18,23-28/Salm 46/Jn 16,23b-28

2 L'Ascensió del Senyor / Cicle C

— Sant Marcel·lí i Pere
Ac 1,1-11/Salm 46/Ef 1,17-23 o bé
He 9,24-28;10,19-23/Lc 24,46-53

Has fet Emaús? Et necessitem

«Llavors se'ls obriren els ulls i el van reconèixer»
(Lluc 24,31).

Els recessos d'Emaús es realitzen des de fa més de trenta anys a tot el món. A Catalunya l'organitzen molts bisbats, però el de Vic encara no ho ha fet. Ara és l'hora!

Si mai no has fet el recés d'Emaús, et necessitem! Si l'has fet, saps que sense els «servidors» i les «servidores» no és possible de fer-lo; per això és important que ens ajudis perquè altres persones puguin sentir, com tu, una experiència de Déu.

El pròxim dia 9 de juny volem trobar-nos totes les persones, homes i dones, que heu fet el recés per tal de conèixer-nos i fer caliu, a fi de començar a caminar en aquest nou projecte: fer els recessos d'Emaús al bisbat de Vic.

Ens agradarà molt poder comptar amb tu i a tota la teva família, el dia 9 de juny al Casal de La Salle de Veciana. Per a confirmar l'assistència o demanar més informació pots fer-ho al correu registre@bisbatvic.com o bé al tel. 93 883 26 55. Si pots, porta alguna cosa per compartir a l'aperitiu; ja saps, a l'estil Emaús.

Si aquest dia no pots venir però també vols participar-hi, no dubtis igualment a posar-te en contacte amb nosaltres.

9 juny 2019, Veciana
"Casal La Salle"

SI HAS FET EMMAÚS I
VOLS FER REALITAT
AQUEST DO DE DÉU PER
ALS ALTRES A LA NOSTRA
DIOCESI:
T'ESPEREM!

**Trobada
Emmaús**

10:00 Eucaristia
10:45 Adoració
11:45 Fem caliu per
començar a caminar
12:00 Aperitiu compartit

EL BISBAT DE VIC

"LLAVORS SE'LS
OBRIREN ELS ULLS
I EL VAN
RECONÈIXER"
Lluc 24,31

Necrològica

Mn. Jordi Canamasas i Camprubí

Havia nascut a Santa Eulàlia de Riuprimer el dia 22 de gener de 1932 i fou ordenat prevere el 19 d'octubre de 1969.

Va ser vicari de la parròquia de Navarcles (1969) i ecònom de Fonollosa (1970). L'any 1976 fou nomenat ecònom de les parròquies de Sant Miquel dels Sants de Balenyà i Sant Jaume de Viladrover, on romandria durant trenta-dos anys conegut com a «mossèn Toti». Actiu apostòlicament, promogué trobades de matrimonis, excursions, grups de joves (Gabe, Gesmi i Esplai) i colònies i animà culturalment la joventut i el poble, amb les caramelles, els pastorets, els bastoners, el teatre...

L'any 2008 es va jubilar. Morí el dia de la seva onomàstica, el 23 d'abril, a vuitanta-set anys d'edat i cinquanta de sacerdoci. Al cel sia.

Cotelo presenta a Lledoners i en un cine la força guaridora del perdó

Jaume Casamitjana, prev.

«No hi ha cap situació imperdonable.» Així va començar Juan Manuel Cotelo la presentació, divendres passat, de la seva pel·lícula *El mayor regalo*, que es va projectar l'endemà al centre penitenciari Lledoners i a la sala Multicines Bages Centre de Manresa. El missatge del film és clar: el perdó guareix, el perdó transforma persones i països, el perdó fa feliç i l'odi no. Així ens ho mostra l'autor en la seva pel·lícula, on es van entrellaçant històries reals de perdó sorprenents, lluminoses, transformadores. I, en tots els casos, aquest perdó s'escapa de la lògica de la raó, que faria impossible pensar en una reconciliació, atesa la gravetat del greuge. Per això el narrador de la cinta, el mateix Cotelo, assenyala en un moment determinat el denominador comú que fa possible el perdó incondicional: Déu. I és que, tot i que l'obra tracta primordialment sobre el perdó, en realitat també ens parla de l'oració i de la gràcia. Els diferents protagonistes fan un tomb en la seva vida gràcies a una trobada providencial, o a causa de la pregària insistent i confiada, o per una consciència tocada per la gràcia en un determinant moment.

Així, *El mayor regalo* és una pel·lícula que et toca, que et commou, perquè t'injecta esperança. Això es va fer palpable aquell dissabte, especialment al centre penitenciari. Les paraules que els interns van voler compartir amb el director

constataren un profund agraïment per un film d'aquestes característiques, perquè va directe al cor, especialment per als qui viuen situacions on l'odi ho pot amaran tot.

També va ser molt profund el col·loqui, de més d'una hora, que el cineasta va compartir amb els més de dos-cents cinquanta espectadors de la sala Multicines de Manresa. Cotelo, un comunicador nat, responia les preguntes anant a l'arrel. Les seves paraules van ser realment encoratjadores i plenes de contingut i crearen un clima de complicitat amb tots els assistents difícil d'explicar. Finalment ens va recordar que hem de donar testimoni desacomplexat de la nostra fe, perquè el món necessita conèixer el millor regal, que no és altre que l'amor misericordiós de Déu, que ho pot tot.

Voluntaris en un món amb cada dia més persones soles

Avui, celebració de la Pasqua del Malalt

La Campanya del Malalt de cada any culmina amb la celebració de la Pasqua del Malalt, coincidint amb el VI Diu-menge de Pasqua, que enguany és el 26 de maig.

La Pasqua del Malalt és un moment entranyable per a, com a comunitat cristiana, recordar els nostres germans que pateixen malaltia i, de manera especial, aquest any, els qui en tenen cura, pregant per ells i amb ells.

Destaquem alguns fragments del recent missatge dels bisbes de la Comissió de Pastoral:

«La Campanya del Malalt d'enguany ens convida a posar la nostra mirada en els milers de voluntaris que tenen cura dels malalts i ajuden els familiars i altres cuidadors. Ells fan visible l'amor de Déu pels malalts i són una part essencial de la caritat de Crist que l'Església és cridada a realitzar, responant així a la invitació de Jesús: "De franc ho heu rebut, doneu-ho, doncs, de franc".

»El nombre de persones malaltes a qui acompanyar i cuidar és cada vegada més gran. Això implica la necessitat d'animar més homes i dones a involucrar-se en aquesta tasca. El papa Francesc, en el missatge per a la Jornada Mundial del Malalt d'aquest any, ens exhorta a tots a promoure la cultura de la gratuïtat i del do. I ens recorda en un aspecte essencial: "La

cura dels malalts requereix professionalitat i tendresa, expressions de gratuïtat, immediatesa i senzillesa com la carícia, a través de les quals s'aconsegueix que l'altra persona se senti estimada." La tasca del voluntariat no és la de realitzar gratuïtament la feina que correspon al personal sanitari, però sí que requereix una formació específica en funció de les tasques que s'hagin de desenvolupar.

»Alhora es fa imprescindible una adequada formació del voluntariat perquè pugui desenvolupar la seva missió eclesial de la millor manera. És molt important que l'activitat caritativa de l'Església mantingui tota la seva esplendor i no es dilueixi en una organització assistencial genèrica, convertint-se simplement en una de les seves variants. Cal tenir en compte la necessitat de reflexionar sobre els mitjans per a aquesta formació, que no pot ser únicament tècnica.»

Calen més homes i dones per acompanyar els malalts

Nou taller monàstic

Del 5 al 7 de juliol a Montserrat

Des del noviciat de Montserrat ja fa uns quants anys que organitzem els anomenats «Tallers monàstics» per tal de donar a conèixer als joves la vida monacal. Ara n'estem preparant un de nou, que serà, si Déu vol, del 5 al 7 de juliol.

En cas que t'interessi venir, hauries de trucar a Montserrat (93 877 77 65) i demanar al pare hostatger que et guardi una de les cel·les que té reservades per a aquesta trobada.

També pots contactar amb nosaltres per mitjà del correu electrònic (vocations@abadiamontserrat.net) i encara per mitjà del Facebook del noviciat (Montserrat projecte de vida).

«El nucli de la Regla, i també de la figura del seu autor, és la recerca de Déu revelat en Jesucrist. El qui cerca Déu, el cerca perquè Déu li hi ha posat aquest desig. No ha de sorprendre gens, doncs, que sant Benet faci del desig de buscar Déu la condició essencial per a ser monjo» (P. abat, Josep Mª Soler).

Trobades d'animadors de cants

Les Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia de Montserrat, adreçades a laics i laiques, religiosos i religioses i seminaristes, constitueixen una ocasió per a formar-se en el ministeri de l'animació del cant en la litúrgia, com a servei a les assemblees dominicals en les parroquies a les quals pertanyen i serveixen.

El ministeri de l'animador és un servei i alhora un compromís per a envigorir la vida litúrgica en les comunitats parroquials.

Les Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia de Montserrat són un espai per a compartir anhels, preocupacions i projectes pel que fa al cant en la litúrgia i també per a descobrir mètodes

pràctiques que afavoreixin la participació del poble en les celebracions religioses.

Les tres Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia d'aquest estiu seran:
—del 22 al 27 de juliol, dirigida per Montserrat Lluveras;
—del 29 de juliol al 3 d'agost, dirigida per Albert Pàmies;
—del 12 al 17 d'agost, dirigida per Marc Díaz.

Més informació i inscripcions:

a través del telèfon 93 877 77 66 (germà Andreu) o per correu electrònic: trobadescant@abadiamontserrat.net.

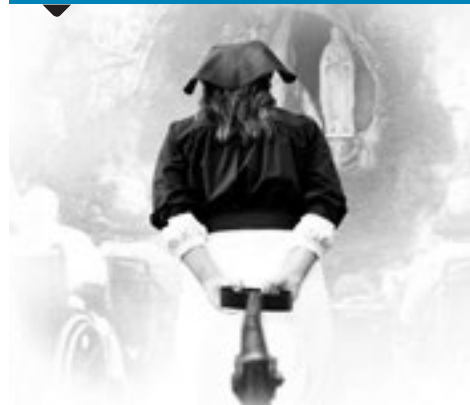
Termini d'inscripció fins el 5 de juliol.

La Pel·lícula

Hospitalarios. Las manos de la Virgen

Dirigida per Jesús García Colomer

Espanya, 2019. Documental.

Un bon documental per recomanar avui, Pasqua del Malalt. Un petit llogaret al sud de França és, des de 1858, la destinació d'uns inversemblants viatgers: homes i dones amb tot tipus de dolences i malalties que, per si mateixos o portats per uns altres, arriben en pelegrinatge a la coneguda com a Gruta de Lurdes.

Aquests pelegrinatges avui es continuen fent, però mai abans no s'havien gravat des de dins.

La pel·lícula mostra una realitat sorprenent, en la qual la bellesa del lliurament irromp en la duresa de la vida colpejada per la malaltia, per omplir-la de dignitat, amor i visibilitat, com a testimoni també que, des de la malaltia o la discapacitat, hi ha molt a oferir al món.

Glossa

Voluntaris entre els malalts

Romà Casanova, bisbe de Vic

En el temps de Pasqua les nostres comunitats cristianes són convidades a posar la mirada en el món de la malaltia, amb la celebració de la Pasqua del Malalt. A tots els qui per la malaltia, l'ancianitat o les disminucions físiques o psíquiques tenen la necessitat d'una atenció apropiada i necessària, la nostra felicitació en la Pasqua, perquè Jesús és el Salvador i la salvació de tots els homes, i la seva victòria sobre el pecat i la mort ens obre a tots la porta de l'esperança, de la vida, de l'alegria, de la pau en els nostres cors.

Però també és bo que felicitem els voluntaris que es fan presents en el món de la malaltia, l'ancianitat i les disminucions. Gràcies a Déu, són molts els qui fan aquest servei que brolla del cor i que no paren esment a l'hora d'esmerçar temps i esforços en el servei que es necessita. En la nostra Església de Vic hi ha realitats amb tradició de servei. Vull fer esment de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes, una entitat que en totes les seves concrecions, tant diocesana, com comarcal o parroquial, és formada per voluntaris. També és just ser agraïts al servei de la pastoral dels malalts en les parròquies, que, com una pluja suau, sense gaire soroll però amb molta

eficàcia, ha fet i fa un servei en la visita als malalts de cada una de les parròquies, tant en els seus domicilis com en les residències d'ancians o centres de dia dels nostres pobles i ciutats. Però també és un lloc important el servei religiós en els hospitals i centres de salut; servei de caritat, humà i proper per aportar el consol en els moments durs i difícils, però, sobretot, per fer present Crist, amb la paraula i els sagraments. Dos sagraments són clau en la pastoral de la salut: la unció dels malalts i la sagrada comunió, com a fortalesa i viàtic.

Són molts els voluntaris, però encara se'n necessiten més. Ser voluntari entre els malalts té la seva arrel en Jesús mateix. Llegint els evangelis veiem com ell no defugia mai l'atenció i el servei als malalts. La visita als malalts és una de les obres de misericòrdia que Jesús ensenya i posa en relació amb la seva persona: *Estava malalt, i em va visitar* (Mt 25,36). Certament, en aquests moments d'individualisme i aïllament, els cristians hem de sentir en el nostre cor la crida a sortir a l'encontre dels germans malalts i ancians, amb una actitud clara: el que hem rebut de franc ho hem de donar de franc (cf. Mt 10,8).

